

«پل» نوعی تئاتر مذهبی است

◆ فرشته حبیبی ◆

پهله جسته است. حضور شخصیت معمار با فراگویی رو در رو با انسان‌گز که قصه را پس و پیش می‌برد، از این دست است. اما او در عین حال، شخصیت‌های را با لذگز همراهان معرفی می‌کند و به آنان مجال می‌دهد که در مرزی میان اولیاء و اشیاء قرار گیرند؛ چنانی که امکان تغییک اندھا وجود ندارد، ته بدهلائق و نه خوب بطلق.

«پل» قرار است بازاویه دیدی غریب‌تعارف به حوالی قیام کریلا بر نازد، ولی پرداختنی شخوصی و زوجه به انگیزه‌ها و زیراستانهای وجودی آمده‌اند. نزدیکی غنی و نمونه‌های مثال‌زنی از تنویر تئاتر دشی راعیان می‌کند. پادگانی استیلاری تر «پل» تقدیم به یک ساله‌واری نیز می‌شود. «پل» می‌تواند نشانه از تبادل باشد؛ ارتباط دادن دوست و سواهادویل و تار با موسر زمینی به هم. «پل» در چنین وچون قصه حالتی چندستایی و چندوجهی به خود می‌گیرد. نشانه‌ای است که تو انزو و هدف قیام کریلا راهه آن نسبت خانه‌ها که هر قیام منطقی انسانی علاوه بر داعیه استیلاری خیر و شر، می‌تواند حاری یا مصلح و خوستی و ارتباطی سالم و بوانیز باشد. از سوی دیگر «پل» را طیران آدمیان نمایش نیز هست؛ هنلند دادگا، کوچیکی بدون حکم، رازها و اعترافات علیین خود را می‌شوند و صورانه به خاطر می‌سرد. «پل» میر عماران سپاری است که با خوشنده‌ای و غیر باختش و دهله، را زانی سو به آن سو می‌برند تا دیگران را با اشتهانشان شریک کنند. صحنه پایان نمایش، گواه این مدعایت.

نام نمایش: پل
نام نویسنده: محمد رحمانیان
نام کارگردان: محمد رحمانیان، حبیب رضابی
نام بازیگران: احمد آقا‌لو، علی عمرانی، رضابیک،
مهدی تصمیپور

صل

اولین نصویری که از تارازینی به ذهن متادر می‌شود، تعزیه است، تعزیه بر رغم روشن قصه و زبان فرسودگی داشتها، غلبه وجه پامرسانی و... ارتباط موقی با مخاطب قرار می‌کند. این ارتباط، لاجر، پاپزیمه‌هایی نکری مخاطب عام و بیوندهای روحی اش با منذب و سنت هم‌مرتب است. اما در مقیاسی دیگر، تعزیه به لحظه شووا اجرایی توانسته است در جلب نظر مخاطب خاص نیز، موفق باند.

ارتباط‌الاصل با مخاطب و در بعضی موارد حتی رو در رو، فاصله‌گذاریها و... از مؤلفه‌های قدرت این نوع نمایش هستند، اما از سوی جداسازی اشناه و اولیاء و ری‌اعتنایی به انگیزه‌ها و مدلولیتی شخصیتی آنان در تعزیزه بر هر گونه تحلیل و تعمیری می‌پندند. توجه به انگیزه‌ها و مدلله و تحلیل شخصیت‌های از اصرار تعلیق‌نمایشی مدرن است. محمد رحمانیان در نوشتن نایشنامه «پل» که نوعی تارازینی است با گاهی نمایشی / نمایشی / نمایشی از رخی پارامترهای نمایشی‌های بین (تعزیه)

